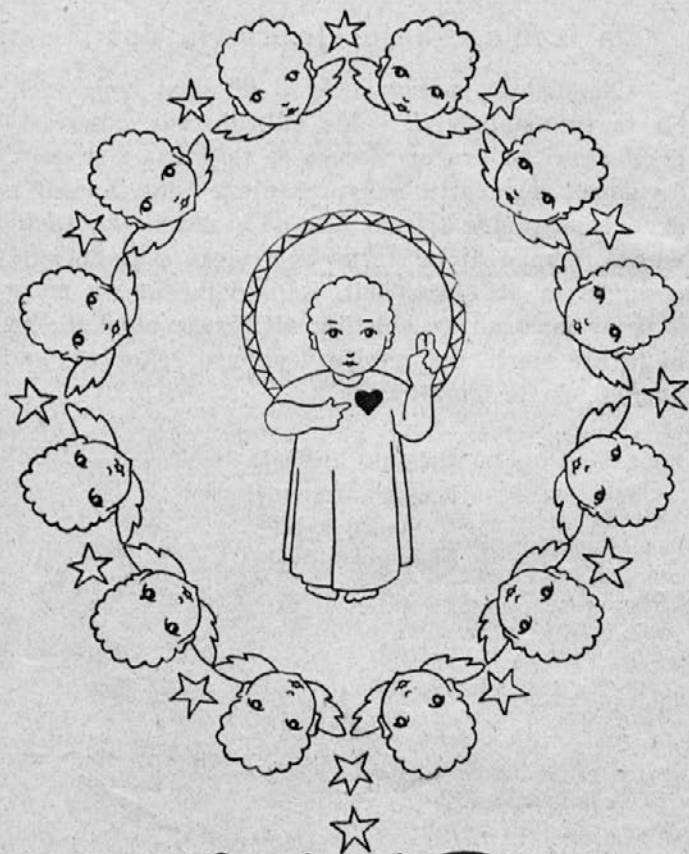

Poštnina plačana v gotovini.

Posam. številka 50 par.

Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

APRIL 1937

ŠTEV. 8

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

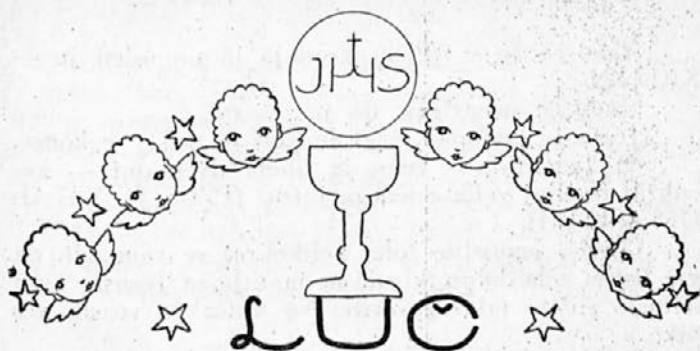
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO II.

APRIL 1937

Štev. 8

P. Roman:

Jezusovo zmagoslavje.

Otroci, oglejte si natančno sliko vstalega Zveličarja, ki je pred vami.

Jezus stoji na oblaku, v rokah mu plapola zastava zmage, desnica kaže kvišku, obličje je dvignjeno proti nebu in je obdano z blestečimi se žarki. Vsa slika govori: zmagal sem.

In sedaj se spomnite na oni prizor iz zgodb, ko Jezusa trikrat skuša satan in ga naposled Jezus zavrne: Poberi se, satan, proč od mene... Tedaj mu satan ves srdit priseže maščevanje.

Tako pride veliki četrtek in Jezus je izdan s poljubom.

Pride veliki petek in Jezus je bičan.

Toda še ni dovolj — Pilat primerja Jezusa z Barabo, ki je bil morivec in zločinec.

Nato ga še s trnjem kronajo in naposled je —
KRIŽAN.

Satan je prepričan, da je zmagal.

Jezus je pokopan, v grobu leži — sedaj je konec.

In naenkrat — vmes je tihota dveh dni — naenkrat ta sijaj velikonočnega jutra. JEZUS JE VSTAL OD MRTVIH.

Otroci, pomislite tole: kolikokrat se vam zdi, da gre tistim zelo dobro, ki nič ne marajo za Jezusa. Tudi odrasle slišite tako govoriti. Na videz je včasih res tako.

Toda to je le prevara. To je za dobre veliki petek preizkušnje, potem mine kratek čas — in nato pride z m a g o s l a v j e velikonočnega jutra.

Zato, otroci, za Njim, ki je premagal smrt in greh in samega satana. On z nami trpi, pa bomo tudi mi nekoč obhajali z Njim zmagoslavje. Po trpljenju in preizkušnjah bomo prišli do slave svetih nebes.

Ažmanov:

Sestrici v spomin

*Vesna zala
o vsej lepoti bliža se.
Toda ti, sestra mala,
ne boš več v pozdrav ji pela pesmice.
Kukavice ne boš več poslušala,
pa vijolic in trobentic
tudi ne boš trgala.*

*Jaz bom ptičico naprosil,
da na grobu ti zapoje;
jaz ti bodem šopke nosil
in krasil gomilo tvojo.
Vesni mladi bom povedal,
kje počivaš ti
in jo prosil, naj na grobu
ti spominčic nasadi.*

Kitajčkov dar trpečemu Zveličarju.

Janezek, mali Kitajček, je bil goreč ministrant, a nepopoljšljiv sladkosnednež. Najraje bi cel dan ležal pod palmami in lizal sladkorne paličice. Vse, prav vse bi dal za bonbončke.

Ko se je nekega dne v postnem času vrnil pater z misijonskega potovanja, je prinesel Janezku pet dolgih sladkornih paličic. O, da bi videli dečkovo veselje. Kako je poskočil, navdušeno zavriskal in v trenutku izginil. Hotel se je uleči pod senčne palme v bližnjem logu in v blaženem miru uživati sladkorčke.

Ko je ves radosten priskakljal do palmovega gaja, se je znašel pred kapelico. Skozi odprto okno je zagledal večno luč. Tedaj mu šine v glavo patrova nedeljska pridiga:

»Zdaj v postnem času se morate pripraviti na velikonočne praznike. Vsi morate trpečemu Zveličarju kaj podariti. Če je še tako majhna žrtvica, samo da jo darujete iz ljubezni.« — Da, da, tako je pater govoril. Tu imam sladke bombončke, ali naj te darujem Jezusu? Preudarja, razmišlja. Ali ni bolje, da jih pojem? Kako so vendar dobri! — Hud boj je to! — Znova opazuje vabljive sladkorčke, pa se zopet ozre na plapolajočo večno luč. — V trenutku se zdrzne, kot da sliši glas: »Janezek, odreci se slaščicam, izkaži se moža in jih daruj Jezusu!« —

Nič več ne omahuje. Ne, na vsak način hoče pokazati, da zna biti pogumen Kitajec. Ponosno vtakne sladkorne paličice v žep.

Prišel je veliki petek. Ob tihi uri, ko ni bilo žive duše in sta bila sama z Jezusom v kapelici, se splazi Janezek h križu. Dolgo zre v nebeškega Zveličarja in moli. Nato izvleče iz žepa sladkor za sladkorčkom in jih zmagoslavno položi pred razpelo. Še enkrat pogleda Jezusa, kot bi mu hotel reči: »Ljubi moj Zveličar, na, tu imaš, to Ti darujem iz ljubezni!« — Zazdelo se mu je, da se je Jezus na križu nasmehnil in se mu zahvalil.

Kakšno veselje ga je navdalo! Kako lepo veliko noč je praznoval to leto Janezek!

Ljubi otroci, ubogi Kitajček je daroval Jezusu najdražje kar je imel. Bilo je sicer zelo malo, a ker je daroval iz ljubezni in z veliko žrtvijo, je bil za Jezusa ta dar velik. Vi pa morda niste tako ubogi. Kaj boste darovali na veliko noč Jezusu? — Veste, kaj bo Jezusu prav posebno všeč? — Če mu darujete kako majhno žrtvico ali molitvico, ali morda tudi kak dinar za —

poganske otroke. Glejte, na tisoče otrok bo na veliko noč brez luči in veselja, brez Jezusa, — kajti njihove duše so še v temi poganstva. Premisli dobro, kaj boš zanje storil!

Vsem Lučkarjem želim veselo Veliko noč.

Naša nova hišica.

8.

Ko sta Jakec in Tinka zagledala gospoda župnika, kako je krenil z glavne ceste na stezo, ki vodi v novo hišico, sta mu hitela nasproti. Spoštljivo sta mu poljubila roko in ga povabila v novi dom. Očka in mamica sta že tudi stala na pragu in veselo pozdravila ljubeznivega gospoda in ga spremila v hišo, kjer je bilo za blagoslov vse pripravljeno: belo pregrnjena mizica, na njej lep srebrn križ, dve sveči, skodelica z blagoslovljeno vodo in zelena vejica za škropljenje.

Gospod župnik je potegnil iz aktovke lepo belo štolo, okrašeno z rožami in križci, in zlatoobrezano knjigo »Obrednik«.

Vsi člani družine so pokleknili in pozorno poslušali gospoda župnika, ki je molil jasno in razločno:

»Blagoslovi, Gospod, vsemogočni Bog, to hišo: da bo tukaj zdravje, čistost, zmaga, krepost, ponižnost, dobrotljivost in krotkost, polnost postave in hvaležnost do Boga

Na mizi so bile štiri skodelice, velik krožnik s sladkim pecivom in posoda s čajem...

Očeta in Sina, in Svetega Duha; in ta blagoslov ostani na tej hiši in njenih prebivalcih zdaj in na vse veke vekov. Amen.«

Nato je pomočil zeleno vejico v blagoslovljeno vodo in pokropil vse prostore v novi hišici.

Obred je bil končan in mamica je povabila gospoda župnika in vso družinico v prijazno obednico. Postavila je na mizo tako sladko dehteče jedi, da se Jakec ni mogel premagati in je parkrat krepko tlesnil z jezikom. Tinca ga je seveda pokroviteljsko posvarila, češ da se kaj takega v družbi tako odličnega gosta kaj malo spodobi. Jakec je bil že pripravljen, da bi vrnil to žalitev Tinci, pa mu je to namero preprečil gospod župnik, ki se je pričel z otrokoma prav prijazno pogovarjati. Jakec in Tinca sta gospoda župnika globoko spoštovala, a bala se ga nista. Navdušeno sta čebljala in mu pripovedovala, kako sta podpirala očka in mamico pri zgradbi te prekrasne nove hišice, ki je zdaj še stokrat lepša, ker je blagoslovljena. Kako je bilo otrokoma žal, ko se je gospod župnik zaradi nujnih opravkov takoj po večerji poslovil. Jakec in Tinca sta se ga oklenila in ga pospremila do glavne ceste. Gospod je dal vsakemu krasno podobico. Otroka sta mu poljubila roko in odbrzela domov, da pokažeta mamici vsak svoj zaklad.

Doma ju je pa čakalo novo presenečenje. V obednici sta na divanu sedela očka in mamica. Na mizi so bile štiri skodelice, velik krožnik s sladkim pecivom in posoda s čajem. O ta mamica! Da bi čimbolj slovesno praznovali blagoslovitev nove hišice, je priredila mamica svojim trem najdražjim čajanko.

Jakec in Tinca sta sedla. Kako imenitno se jima je zdelo, ko sta srkala sladki čaj in prigrizovala zraven še slajše pecivo.

Precej pozno je že bilo, ko je pokleknila vsa družinica pred domači oltarček in pobožno zmolila večerno molitev.

Velikonočno jagnje.

Vesela mladost.

Povest.

Zofka je kar zardela od veselja, da ji gospa več zaupa nego je zaslužila.

»Hvala ti lepa, ljuba Betka! Tudi gospe se v mojem imenu zahvali, da ima o meni dobro mnenje. Tako dobra je, da mora človek v njeni bližini sam postati dober. Zato upam, da bom v kratkem tudi jaz postala tako pridna in ljubezniva kot so moje prijateljice.«

Betko je ta ponižnost ganila. Poljubila je Zofko in rekla: »Le veseli se, Zofka, ker si že zdaj mnogo boljša! V kratkem boš pa zelo dobra. Ko se vrne tvoja mačeha, te kar spoznati ne bo mogla!«

Ob misli na mačehin povratak se ni Zofka prav nič razveselila. Zato ni marala o njem premišljevati, ampak se je spravila nad kosilo. Betka ji je rekla, da pride po posodo, potem pa jo spremi na sprehod.

»Uro se bova sprehajali, potem boš pa spet delala. Tudi po večerji pojdem za dobro uro s teboj na zrak.«

Tako je torej Zofki dan minil brez hudega dolgočasia. Milka, Lenčka in Metka pa so čakale Betko vselej, kadar je prišla iz ječe in jo hlastno vpraševale, kaj dela Zofka, kaj je kaj rekla Zofka.

Milka: Ali je zelo žalostna?

Lenčka: Ali se hudo dolgočasi?

Metka: Ali je name še jezna? Ali kaj govori?

Betka pa jih je mirila in jim pravila, da sprejema Zofka svojo kazen s tolikšno krotkostjo in vdanostjo, da bo odslej gotovo čisto spremenjena in je ne bo treba nikoli več kaznovati.

Zvečer je prišla po Zofko sama gospa Cvetko, da jo popelje v obednico, kjer so jo že težko pričakovale Milka, Lenčka in Metka.

»Ljubi otroci, pripeljala sem vam Zofko, pa ne tisto togotno, lažnivo, snedeno in hudobno Zofko od predvčerajšnjim, ampak milo, vredno in pametno Zofko. Takrat smo se nad njo pritoževale, zdaj jo pa ljubimo, ker res zasluži!«

Zofka se je vrgla prijateljicam v naročje; poljubovala jih je in od veselja jokala. Z Metko sta druga drugo prosili odpuščanja, čeprav sta si že davno iz srca odpustili. Pri večerni molitvi je pa gospa Cvetko navadnim prošnjam dodala še eno: zahvalo Bogu, da je s kesanjem odprl srca in tako slaba dejanja obrnil na dobro.

Po molitvi, ki je vsem prihajala iz globine srca, so se deklice z nežnim pozdravom poslovile in odšle k počitku.

18. Ptička taščica.

Mesec dni pozneje sta Milka in Lenčka sedeli v vrtu na klopi in pletli košarice, Zofka in Metka pa sta v jarku nabirali potrebnega ločka.

»Lenčka, Lenčka!« je kriče pritekla Zofka in prinesla krasnega mladega ptička, »dam ga tebi, tvoj naj bo!«

»Kaj praviš? Kakšnega ptička?« hlastno vpraša Milka, pusti pletenje in skoči Zofki naproti.

Zofka: Taščica je. Metka jo je zagledala, jaz sem jo pa ujela. Le poglej, kako je srčkana!

Milka: Kako je fletna! Ubožica, gotovo se zelo boji. In kaj šele njena mamica, kako mora zanjo žalovati!

Metka: O, prav nič ne! Saj jo je prav ona vrgla iz gnezda. Začula sem v grmu rahel šum, pogledala tja in videla, kako se tale uboga ptičica otepa matere, ki jo hoče na vsak način pahniti iz gnezda. Mati pa jo je oključala po glavi in nazadnje res vrgla na tla. Ubožica je napol omamljena priletela na zemljo. Jaz sem se jo bala prijeti, Zofka pa jo je takoj pobrala in rekla, da bo zate, Lenčka.

Lenčka: O hvala ti, Zofka! Stecimo brž domov, da ji damo jesti! Milka, poglej, kako je moj ptiček fletkan! Kako lepo rdeč trebušček ima!

Milka: Res je srčkan. Denimo ga v košaro, dokler ne bo ptičnica ali kletka narejena!

Vse štiri deklice so pustile loček in stekle domov, da taščico pokažejo in dobijo košaro.

Betka: Nate košaro, punčke!

Metka: Prej ji moramo napraviti še posteljico.

Betka: Čemu neki? Samo malo mahu in volne, pa bo imela toplo gnezdece.

Metka: Če bi jo pa Lenčka vzela s seboj v posteljo, bi imela še toplejše gnezdo.

Lenčka: Že, toda v spanju jo lahko poležim. Zato bo pametneje slušati Betko. Videla boš, da bom vse lepo napravila.

Zofka: Lenčka veš kaj: prepusti meni vso skrb! Ptičem znam napraviti tako gnezdo kakor nihče drugi. Mira jih je že dosti napravila za ptiče, ki jih je pobrala iz gnezd.

Lenčka: No prav, če res znaš. Kaj boš pa dejala v gnezdo?

Zofka: Nič ne boste gledale, ampak šele potem, ko bo narejeno. Betka, daj mi bombaža in malo platna!

Betka: Platna, čemu pa? Ali ji misliš narediti srajco ali kaj?

Deklice se vse zasmеjejo.

Zofka: O ne! Kaj bi jo oblačila! Boste že videle. Samo daj mi, kar potrebujem!

Betka ji da bombaž in platno. Zofka vzame taščico, odide v kot in v desetih minutah opravi svojo umetnijo. »Tako, narejeno je!« vzklikne zmagoslavno in se vrne k tovarišicam.

Deklice so že zelo nestrpno čakale, zdaj pa skočile Zofki naproti, a ptičice ni bilo nikjer!

Lenčka: No, kje pa imaš taščico in njeno gnezdo?

Zofka: Tukajle vendar!

Lenčka: Kje?

Zofka: V košari! Si slepa?

Lenčka: Jaz vidim samo kepo platna.

Zofka: Saj prav to je taščica!

Lenčka: To je platno.

Zofka: Kajpada! Notri je pa taščica lepo na gorkem.

Vse tri so prestrašeno kriknile in vse roke so obenem segle v košaro, da ubogo ptičico rešijo, če ni že zadušena. Priteče tudi Betka, hitro razvije platno in bombaž in pokaže se taščica, ki je pa videti mrtva. Oči ima zaprte, kljunček napol odprt, perutke pa kar visijo od nje; in nič se ne gane.

»Uboga živalca!« so naenkrat zastokale Betka in tri deklice.

»Zofa prismojena!« je še dostavila Metka.

Zofka pa je bila začudena in zmedena.

»Nisem vedela... nisem mislila...« je jecljala.

Metka: »Kaj se pa potem vtikaš v stvari, ki jih ne razumeš!«

Betka: »Pšt! Metka, le ne jeze! Saj vidiš, da je Zofki zaradi nesreče prav tako hudo kakor tebi! Skušajmo rajši ubogo ptičico oživiti! Saj morda še ni čisto mrtva.«

Lenčka žalostna: »Ali misliš da lahko spet oživi?«

Betka: »Vsaj poskusimo lahko. Zofka, skoči po malo vina!«

Zofka je brz ubogala, Betka pa je taščici odprla kljunček in prav rahlo pihala vanj. Ko je Zofka prinesla vino, je pa dve kapljici kanila v kljunček in ptičica je komaj vidno zganila s perutkama.

»Zganila se je, zganila se je!« so naenkrat od veselja viknile vse štiri deklice. In res: čez pet minut je bila taščica zopet živa! Otresala se je, raztepala s perutkama in postala spet živahna kakor prej.

Metka nagajivo: »Ali te je Mira naučila, kako treba ptičem delati gnezda?«

Zofka: »Da, Mira. Ona jih vselej tako zavije.«

Metka: »Ali jih je mnogo vzredila?«

Zofka: »Ne, vsi so ji prej poginili. Nič pa nisva razumeli, zakaj.«

Betka: »Kaj? Nista vedeli, da so se vama ptiči zato zadušili, ker v bombažu in platnu niso imeli dosti zraka?«

Zofka: »Ne, mislila sem, da ptičem ni treba dihati.«

Betka: »No, no, veš kaj, ta je pa debela! Vsi ptiči vendar dihajo in potrebujejo zraka in se morajo zadušiti, ako ga nimajo!«

Zofka vsa zmedena: »Tega nisem še vedela.«

Betka: »Dobro. Ptičko pustite meni! Nič naj vas ne skrbi! Pobrigala se bom zanjo in jo potem prinesla tebi, Lenčka.«

Betka je res učila deklice, kako treba ptičico negovati. Lenčka pa ji je pomagala: menjavala je volno v gnezdu, snažila kletko in pripravljala pičo iz jajc, kruha

in mleka. Ptička se je nanjo zelo navezala. Lenčka ji je dala ime Mimi. Kadar jo je poklicala, je priletela in se ji večkrat usedla na roko, če se je Lenčka učila. Nazadnje sta bili skoraj vedno skupaj. Kletka je imela vratca kar naprej odprta, pa Mimi je hodila vanjo samo jest in spat. Čez dan pa je letala po sobah. Kadar je bilo odprto okno, se je hodila zibat tudi na bližnja drevesa, a nikdar ni šla predaleč. Lenčka je samo poklicala: Mimi! Mimi! in že je taščica priletela kakor blisk in se ji usedla na glavo ali na ramo in jo kljuvala kakor da jo poljublja. Zjutraj je Mimi včasih prebudila Lenčko na vse zgodaj, ji sedla na ramo, iztegovala vrat in ji kljuvala uho ali ustnice.

»Mimi, poberi se!« ji je velela Lenčka, »in mi daj mir, da se naspim!« Mimi je sfrčala v kletko in ostala nekaj hipov tam; ko je njena gospodinja zaspala, je pa spet priletela nazaj, se ji usedla na ramo in ji cvrčala na uho svoje najlepše pesmi. »Tiho bodi, Mimi!« ji je Lenčka še enkrat velela, »kako si nadležna!« Mini je umolknila, dejala glavico postrani, nato pa se preselila: kratek skok in že je sedela ubogi Lenčki na nosu!

Ostri krempeljci so Lenčko zopet prebudili in nejevoljno je svojo Mimi kregala: »Škratelj mali! Če mi ne daš miru, te bom jutri zaprla!« Mimi pa je svoje razposajenosti uganjala še in še in Lenčka je ni zaprla.

»Kaj pa ti je, Lenčka? Tako zaspana se mi zdiš nocoj!« je zvečer rekla gospa Cvetko, ker je Lenčka začela kimati.

Lenčka: »Da, mamica, zaspana sem in oči mi kar same lezejo skupaj.

Metka: »Stavim, da zavoljo Mimi.«

Gospa Rožnik: »Ali more Mimi narediti Lenčko zaspano? Metka, včasih res govoriš kar tjavendan.«

Metka: »Oprostite, mamica! Takoj boste videli, da sem dobro premislila, kar sem rekla. Kadar je kdo zaspan, je zato, ker bi rad spal.

Gospa Rožnik se zasmije: »To je pa resnično, da malo-kaj tako! In jaz res vidim, da sklepaš vsaj tako dobro kakor Mimi.« (Vse se zasmijejo.)

Metka: »Počakaj mamica, še malo, da povem do konca, potem se šele norčuj!« Torej: Kadar bi kdo rad spal, je gotovo spanja potreben. (Vse se še bolj zasmijejo, Metka pa se ne da zbegati in modruje dalje.) Kdor pa je spanja potreben, ta gotovo ni dosti spal. Kdor pa ni dosti spal, ga je gotovo nekdo ali nekaj pri spanju oviral. Ta nekdo pa je Mimi, ki vsako jutro zbudi Lenčko na vse zgodaj, jo kljuje v lice, ji cvrči v uho ali pa se sprehaja po njenem obrazu. Zato je Lenčka zaspana, kriva pa je Mimi!«

Gospa Cvetko: Živijo, Metka! Prav dobro si jo izvozila! A kako da more Mimi uganjati vse te burke?

Metka: Veste, gospa, Lenčka noče, da bi Mimi bila zaprta v kletki. Tako jo razvaja. Lenčka je preveč dobra in mora zato sama trpeti.

Gospa Cvetko: In to se skoraj vedno zgodi, če koga

razvajajo. Zato pa ti prav resno povem, ljuba Lenčka: Mimi ne smeš pustiti, da se navzame grdih razvad! Že nekaj dni sem si vsa blede. Še zbolela boš. Pojdi zdaj spat, a Mimi nocoj zapri v kletko! Ko boš zjutraj vstala, ji pa lahko vratca odpreš.

Lenčka: Da, mamica, spat grem, ker sem res zelo trudna, in tudi Mimi bom zaprla. Samo bojim se, da se bo zjutraj drla, kakor bi jo iz kože devali.

Gospa Cvetko: Naj se dere! Se bo že privadila.

Lenčka je poljubila mamico, prijateljice in gospo Rožnikovo ter odšla spat. Na kletki je vratca skrbno zaprla in takoj zaspala.

Ko se je drugo jutro zdanilo, je hotela iti Mimi svojo gospodinjo trpinčit kakor ponavadi. Ostrmela pa je in se stogotila, ker so bila vratca zaprta. Dolgo časa jih je skušala s kljunčkom odpreti; ker se ji pa le ni posrečilo, se je zjezila še bolj in se z glavo zaletavala vanja, da jo je bolelo. Nato je dlje časa presunljivo in divje vreščala ter ježno kavsala konopljo in proso, da so zrna letela skozi žice iz kletke. Nato je planila v svoje koritce in besno brizgala vodo na vse strani. Divji izbruhi ptičje jeze so Lenčko za hip prebudili, a je takoj spet zaspala in sladko počivala, dokler je ni prišla služkinja zbuditi. Nato je pa taščici hitro odprla vratca; Mimi se je togotno pognala iz kletke in Lenčko dvakrat krepko kavsnila v lice, kakor da se hoče za svoj zapor maščevati.

»Čemu iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je vstal.« (Luka 24, 6.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Iz Šmihela. Dovolite, da se tudi jaz enkrat oglasim. Naj Vam naslednja moja pesmica pove, kako rade imamo jaz in vse moje součenke našo ljubo »Luč«. Oh! Nikar naj je ne požre Vaš globoki koš. Ker sem tako težko čakala februarско številko je naslov moji pesmici:

Hrepenenje

»Luč«, oj »Luč«, kod si hodila,
mar ne bodeš več svetila?
Ti, ki žarke v dušo trosiš,
v srca nam veselje nosiš?
Mi smo lučke na drevescih ugasnili,
novih lučk na Svečnico kupili.
Spričevala težka smo že videle,
tebe »Luč« pa nismo ućakale.
Morda hripo si imela hudo,
da imaš tako dolgo zamudo,
če v Šmihel je slaba pot iz Ljubljane,
Ti poslala bi kar sanke male.
»Luč«, oj »Luč«, ti majhen ključ!
Pridi, pridi in prisveti saj v post,
pridi kmalu, ti moj dragi gost!!!

Prav vesele velikonoćne praznike in mnogo šmihelskih pozdravov Vam, prećastiti gospod urednik, pošiljajo vse moje soućenke, posebno pa

Janja Samida,
ućenka 5. razreda dekl. nar. šole
v Šmihelu pri Novem mestu.

Odgovor: Predraga Janja! Navihana si. Tvoja pesmica me je dirnila v srce in »Luč« je od sramote kar zardela, ker si jo tako krepko okregala. Preprićan sem, da odslej ne bo nikdar več tako pozno izšla. — Urednik.

Od Sv. Ruperta. Že dolgo je od lepega junija, ko je Maribor slovesno počastil velikega škofa Slomška. Res je že dolgo od Slomškovih slavnosti. A spomin nanje še vedno živi.

Še molimo Slovenci za njegovo beatifikacijo, in bomo molili! Dokler ne bo Bog podelil Slomšku ćast oltarja.

Goreća želja vseh Slovencev je, da bi Bog dal Slomška svetnika. Goreće molimo!

Malek Helena,
ućenka 4. razr. osn. šole,
Sv. Rupert v Slov. goricah.

Iz Trbovelj. Več let sem že tvoja naročnica. Vsako številko z zanimanjem prečitam od prve do zadnje vrstice. Ker se bom letos poslovila od šole in bo tako dozdevno prenehala med nama vez, sem se namenila, da se vsaj enkrat oglasim. Mnogo hribov naju loči. Radovedna boš, kje potem stanujem. Oh, vem da ti je znano, odkod se odvaža največ premoga in kje je najbolj zatirano ljudstvo, mnogo brezposelnih in večina teh živi v »temi«, ker jim ti draga »Luč« ne posvetiš v njih srca. Trbovlje je to, menda po celem svetu znano, kjer se naši očetje v smrtni nevarnosti mučijo v rovih za naš borni kruhek.

Letos obiskujem 4. razred meščanske šole. Za menoj sta še dve sestrici. Tema dvema te bom izročila in želim, da bi jima bila dobrodošla. Jaz sama pa sem v negotovosti, če te bom drugo leto lahko tako zvesto prebirala, ker mi še ni znano, kam me bo usoda zanesla. Zgledi, ki si mi jih ti povedala, pa mi bodo ostali kakor svetilnik na razburkanem morju.

Drnovšek Marija,

učenka 4. razr. mešč. šole v Trbovljah.

Iz Maribora. Že peto leto prejemam Vašo krasno »Luč« in se danes prvič oglašam, toda s prav žalostnim poročilom.

17. februarja nas je zapustil voditelj križarjev in klaric, č. g. p. Konstantin Urankar. Kako zelo priljubljen je bil, priča slovo na kolodvoru. Zaplakali smo vsi ob njegovem zadnjem pozdravu.

Z njim smo izgubili nad vse dobrega dušnega očeta, vzgojitelja in organizatorja. Pod njegovim vodstvom se je storilo marsikaj koristnega in vzgojnega, kar mu je dalo dosti truda. Za vse naj mu bo ljubi Bog plačnik.

Spominjali se ga bomo v molitvi za zdravje in blagoslov na njegovem novem službenem mestu.

Marica Krajnc, klarica, Maribor.

Maribor. V svetem postnem času smo, v času, ko moramo misliti kaj več na pokoro, na smrt in na trpljenje Jezusovo. Že na pepelnično sredo nas je naša predobra Mati, sv. Katoliška cerkev, s pepeljenjem resno opozorila, da nismo ustvarjeni za ta svet, ampak moramo svoje misli prav pogosto obračati na smrt in večnost. Tudi mi otroci, ki nas postna postava še ne veže tako strogo, moramo vendar kaj storiti v postnem času za očiščenje svojih duš. Ali nismo večkrat poredni, neubogljivi, leni, jezikavi in trmasti? Dela torej dovolj, da se v spokornem času poboljšamo in svoje duše pripravimo na vesele velikonočne praznike.

Marjeta Škamlec,

učenka 3. razreda,

Krčevina pri Mariboru.

Iz Rajhenburga. Kako težko pričakujem vsak mesec, ljuba »Lučka«, da te naš dobri g. katehet prinesejo v šolo. Z veseljem te prečitam, ko pridem domov.

Mladinski mesečnik »Lučka« nas v nežni mladosti navaja k bogoljubnemu življenju. Vzbuja nam ljubezen do Jezusa in Matere Marije in prinaša zelo lepe zglede. Z radostjo spolnjujem njene nauke. Nadvse mi ugaja povest »Vesela mladost«. »Lučka« je res prava vzgojiteljica mladine. Škoda, da je še mnogi ne poznajo.

O, da bi njeni žarki zažareli v vseh otroških srcih!

Vas, g. urednik, in vse Lučkarje prisrčno pozdravlja

Jožica Urh,

učenka 3. razr. v. n. š.,
Senovo pri Rajhenburgu.

Naši rajni prijateljčki.

† **Črnko Helena.** Žalostne smo bile tvoje sošolke, draga Helena, ko si nas zaradi težke bolezni zapustila in odšla v bolnišnico v Mursko Soboto. Neizrečeno nas je zbolelo v duši, ko nam je dne 22. januarja g. veroučitelj povedal, da je Črnko Helena, učenka IV. razreda, po dolgem, mučnem trpljenju dne 21. januarja umrla. Vse bi iz srca rade šle na Tvoj pogreb, a žalibog nismo mogle, ker nimamo denarja. Molile bomo prav goreče zate. Jezus, Marija, angelci, ki si jih tako iskreno ljubila, so zdaj tvoja tovarišija, mi pa, ki te ne pozabimo nikdar, prosimo: »Helena, spominjaj se nas pri Jezusu in svoji nebeški Mamici!«

Učenke 4. razreda osnovne šole v Markovcih.

† **Olgica Vrhovšek.** Naše drage Olgice ni več med nami. Ljubi Bog je utrgal cvetko iz framskega Marijinega vrtea in si jo presadil na svoje gredice med lilije.

Obiskovala si tretji razred in bila ena izmed najpridnejših učenk. Rada si prejemala sv. zakramente in tako težko si pričakovala »Luč«. Vse smo zaihtele, ko smo zvedele o Tvoji prerani smrti. In tvoja mamica, atek, sestrice in bratci? Ne da se popisati, koliko so prestali. Kot oster meč se je zarila Tvoja smrt v njih dobra srca.

Lep pogreb, ki se ga je udeležila množica odraslih in skoraj vsi šolarji, je pričal, kako težko je zadela smrt vse, ki so Te poznali; zlasti Tvoje sošolke Te bodo ohranile vedno v lepem spominu.

G. katehet je imel ganljiv govor. Sošolka se je poslovila v imenu tovarišev in tovarišic. Iz src se je utrgala: »Vigred se povrne...«

Ti, Olga, pa prosi za ljube starše, ki so od žalosti potrti. Naj jim Bog povrne stotero plačilo za vse bridke ure. Spavaj sladko, naša draga in nepozabna Olgica.

Lesjak Mihelca,

učenka 4. razr. osnovne šole v Framu.

† **Prečastiti gospod Pavel Zajc.** Ko je dne 13. januarja sonce vzhajalo, je ugasnilo življenje našemu prečastitemu veroučitelju g. Pavlu Zajcu. Pred božičem so prenehali s poukom. Težko so oboleli in ni bilo več pomoči. Po božičnih počitnicah smo prišli zopet v šolo, a g. katehet se ni vrnil. Dne 13. januarja sem jih šel obiskat v Leonišče. Tako so shujšali, da sem jih komaj spoznal. Trpeli so zelo veliko. Dne 15. januarja nas je pretresla vest, da so umrli. Na zadnji poti smo jih spremljali do cerkve sv. Petra. Po končanih molitvah so nesli uslužbenci pogrebneга zavoda krsto v avtomobil. Pred cerkvijo smo stali šolski otroci z zastavo v špalirju. Ko so položili krsto v avtomobil, med vence in šopke, se je rajnemu v slovo poklonila šolska zastava. Kmalu je odpeljal avtomobil v njih rojstni kraj Sodražico in razšli smo se solznih oči na svoje domove.

Jaz in moj tovariš sva jim stregla pri šolarskih svetih mašah. Sedaj pa še nimamo drugega veroučitelja. Želimo si, da ga prav kmalu dobimo.

V spomin smo prejeli podobice s sliko rajnega gospoda. V šoli in doma, se jih vsak dan spominjamo v molitvi. Bog jim bodi plačnik za vsa dobra dela in lepe nauke.

Puhar Josip,

učenec 1. razr. višje nar. šole na Ledini
v Ljubljani.

† **Milica Knafelj.** Lani 7. avgusta, na prvi petek v mesecu, ki je posvečen božjemu Srcu, je zapustila solzno dolino Milica Knafelj. Bila je zvesta Marijina cvetka v Marijinem vrtcu, zato jo je Marija tako zgodaj presadila k sebi v svoj rajski vrt. Milica je izpolnila osmo leto in je hodila v drugi razred narodne šole v Bučki. Med potjo iz šole je rada stopila v cerkev in pozdravila Jezusa v tabernaklju. Zato tudi ljubi Jezus ni pozabil nanjo in jo je obiskal še na smrtni postelji nekaj dni pred njeno smrtjo.

Belo oblečena in z venčkom na glavi je ležala Milica kakor angelček med samimi belimi cvetkami, šopki in venci na mrtvaškem odru. V sprevodu v cerkev jo je spremljaval Marijin vrtec, kjer je bila zadnjikrat pri sveti maši.

Pri odprtem grobu se je poslovila v imenu vse šolske mladine Cvetka Selak in učenci so ji zapeli z g. učiteljem žalostinko.

Knafelj Ivanka,

učenka 4. razreda na Bučki.

Uganke.

Rešitev ugank iz št. 7.

1. Amerikanec.
2. Dve sveči še stojita, ker štiri so zgorele.
3. Cerkovnik.

Pravilno so jih rešili: Micika in Marjeta Bilban, Valentin Bilban, Jelenc Jože, Justin Felicijan, Vinko Krstan, Mavec Marjan, Jožef Rehberger, Anton Platnar, Zvonko Vugrin in Kolarič Stanislav.

Izžrebana sta bila: Kolarič Stanislav, Ljubljana in Bilban Valentin, Dobruša, p. Vodice.

I. Nedolžni Jezus ...

N	L	M	U	A	S	I	L
I	E	O	G	E	T	D	R
D	R	E	I	V	J	O	A
O	L	Z	S	O	E	K	T
Ž	L	Z	L	J	E	E	P
N	E	U	A	Č	T	Z	R
I	J	S	K	I	N	V	E

II. ...bridkosti Marije.

			K	K	S	O			
			I	D	E	M	K	J	
	I								E
O	R								O
L	?								A
E	E								R
T	Z								S
R									U
			B	I	J	I	T	O	K
			O	N	Z	P			

III. Vstajenje.

			Z	O	D	I	K	I	
E	V	N	A	M	S	N	Š		
	J	R	E	I	M	E	L		
E	!	T	V	D	J	A	R		
R	L	A	Č	N	S	A	B		
	A	L	I	J	T	E			

Kdor bo rešil vse tri uganke in bo izžreban, dobi lepo vezano knjigo. — Rešitve pošljite do 5. maja na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

„Jezusovi dnevi“ za april.

[illegible]

Halo, Halo! Zopet nekaj novega! Ali že veste, da je urednik »Luči« izdal zopet dva nova zvezka »Otroških« igrice, to je 6. in 7. zvezek? Oba zvezka obsegata krasne igrice, pesmice in deklamacije za materinski dan. Marijini vrtničarji, križarji, klarice, dečki in deklice, opozorite na ti dve novi knjižici gospode katehete in gospode učitelje. Vsak zvezek stane samo 4 Din. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.
